

Dupl. Hoala

1848.

DEN 13 MAJ

TOUKOKUUN 13 PÄIVÄ

1898.

Otto E.A. Hjeltin
kirjastosta

FLORAS DAG.

1848 $\frac{13}{v}$ 1898.

Hur många vårar ha icke bjudit
oss fagra löften och fågelsång!
Hur många känslor ha icke sjudit
med vårens vaknande vattusprång!
Men hvar är den ibland dessa vårar,
som haft den starkaste framtidstron,
och som i glädje och som i tårar
sett gnistan tändas i en nation?

Se vi tillbaka och räkna åren,
så blir oss svaret i dag ej svårt.
För femti år sedan var den våren,
när lösen gafs — och Vårt Land blef vårt.

Hur mäktigt ljudande var ej rösten,
i hvilken stämningen fann sin tolk.
Den trängde djupt i de unga bröstena,
och genom dem till vårt hela folk.
Ty han, som talade, han förmådde
ge orden lefvande innebörd,
om ock ej alla de frön, han sådde,
haft kraft att växa till mogen skörd.
De skilda viljorna sammanfördes,
med Finlands namn som föreningsband —
och öfver blottade hufvud hördes
ett enda, jublande gladt: Vårt Land!

Ja, då ljud högt och för första gången
den djupast kända och tänkta sång,
som något fosterland ägnats — sången,
som klingar högre till sist en gång.
Dess tonbevingade tankar sträkte
från bygd till bygder sin stolta flykt,
och öfveralt deras skönhet väkte
den stora känsla, vi undertrykt.
Nu sprang den fram som ett vårens under,
oemotståndligt, och dock hur mildt!
Så låt oss tro, att i farans stunder
den skall förena hvad lifvet skilt.

Ha vi väl vetat att tacksamt minnas
hvad just den majdagen innebar?
De gamle stormännen mer ej finnas,
men fosterlandet ha än vi kvar.
Det säger oss i en blick, som gläder:
— Snart bryter tjugonde seklet in.
Jag tror på er som på edra fäder.
Ert lif är mitt, och er gärning min!

Mikael Lybeck.

Vårt land.

Vårt land, vårt land, vårt fosterland,
Fjöl höjt o dyra ord!
Ej lyfts en höjd mot himlens rand,
Ej tänks en dal, ej sköts en strand,
Mer älskad än vår bygd i nord,
Än våra fäders jord.

Vårt land är fattigt, skatt så bli
För den, som guld begär.
En franking far op, fött förlä;
Men detta landet älska vi,
För op med man fjell og flar
Et guldland dock det är.

Vi älska våra strömmars brus
Og våra bäckars prång,
Den märka flögans duffra sus,
Vår fjernematt, vårt samorpsis,
Allt allt, hvad här som fjær som lång
Vårt hjerta root engang.

Här stridles våra fäders strid
med stänges, frönd och plog,
Här, här, i klar som mulen tid,
Med tycka hard, med tycka blod,
Det finsta folkets hjerta fog,
Här bars hvad det fridrog.

Hvem talje vil de friders tal,
Som detta folk beford,
Då kriget röt från dal till dal,
Då förtten kom med hungorss qual,
Hvem måtte allt dess fjäddes blod
Og allt dess salamed.

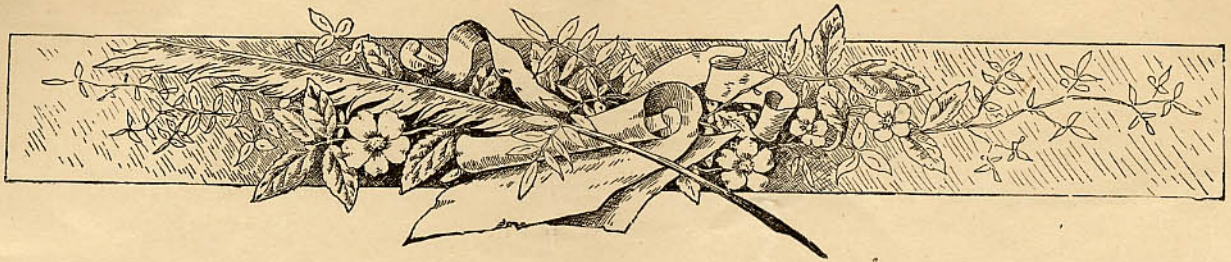
Og det var här det blodet flöt,
Så här för op det var,
Og det var här som fröps det nytt,
Og det var här som fröps det nytt,
Det folk, som våra söders bar
Långt fjær våra dar.

Här är oss lifligt, här är oss godt,
Här är oss allt beskärmt,
Här idet kaffar är vår lott,
Ett land, ett sösterland i fat,
Hvad finns på jorden mera värdt
Att kallas dygt och kart?

Oj här och här är detta land,
Vart ögr för det här;
Vi kunna sträcka ut vår hand
Oj vilja glänt på ögr och strand
Oj säga: se, det landet där,
Vart sösterland det är!

Oj fördes vi att bo i glans
Bland guldmeln i det blå,
Oj blif vart lif en fjernedans,
Der lär ej jöta, der fusk ej fannas,
Till detta varma land ända
Vår längtan ställa frå.

O land, du tusen fjärs land,
Der säng och tobhet byggt,
Der lifets haf oss gitt en strand,
Vår forntids land, vår framtids land,
Vår för din fattigdom ej skygg,
Vår frutt var gäst var trygg
Din blomning, stuten är i knopp,
Skall mogna för fitt tvång;
Se, ar vår kärlek skall gå opp
Ditt ljus, din glans, din fröjd, ditt hopp,
Oj höjre blånge skall engång
Vår sösterland ska fång.

SUOMEN NIMI.

1848 ¹³/_v 1898.

Nyt soutakaamme muiston valkamaan
Ja rannan kuuseen kiintäkäämme venho.
Puu vanha virkkaa meille muistojaan: —
On nuoriin mieliin niissä outo tenho.
Min kertoo meille vanha kukkakuusi,
Sen laulan sulle, armas polvi uusi.

Hän lausuu lailla ukkospauhinan,
Ja rinta aaltoaa ja ääni kiihtyy,
Tai suihkaa suulla lounastuulelman,
Kun suvi-illan vienoksiin se viihtyy,
Ja haasti halki laajan kentän soipi,
Ja vuoret vastaa, aallot karkeloipi.

Siis vanhaan vaipukaatte muistelman —
On vuosisataa puoli vierryt tuosta —,
Soi „Maamme laulu“ ensi-sointiaan
Ja Suomen nimen nosti unhon vuosta.
Tuon päivän suuren kalleutta kiitän
Ja kevätkentältään tään muiston niitän.

Suin, silmin, korvin ääntä ahmien
Tuoss' ympärillä seisoo sankka kansa,
Niin tarkkaavainen, harras, hiljainen,
Kuin istuis nyt se joulukirkossansa,
Kuin iskenyt sen oisi outo taika,
Kuin ilmennyt ois meille ihmeen aika.

Jo tauonnut on laulu tenhokas,
Ja kirvonnut on mielten kylmä kirsi,
Ja lämpöään luo päivän ruhtinas,
Ja seestehissä soipi leivon virsi,
Ja Runebergin laulun Suomen kansa
On omaksunut keväturmissansa.

„Ken on hän? Mitä haastaa korska mies,
Mi tuossa seisoo pystynään kuin vuori?“
Vaan vastauksen tuohon antaa ties
Apollon poika, hehkurinta, nuori:
„Cygñæus on hän, Suomen poika ylväs,
Cygñæus, suurten aattehitten pylväs!

Ken on se mies, se poika Pauanteen —
Oi, kuin sen silmä säihkyi, otsa hohtaa! —,
Mi nyt käy päälle haastopaatereen
Ja pelvotonna katseet oudot kohtaa?
Kas, kuinka tummaa tukkaa tuuli heijaa,
Ja päivän säteet kasvopäissä leijaa!

Oi, kuulkaa, kuulkaa, kuin hän tulkitsee
Tään Suomi-nimen arvon suuren meille,
Ja äänin vienoin, hellin haastelee,
Mik' onni meill' on käydä elon teille,
Kun omanamme meill' on maire maamme,
Jot' äitinämme armastella saamme.“

* * *

„Tuo nimi meille sadun yöstä soi,
Ja muistuttaapi muinaissankareista;
Se innon liekin heihinkin jo loi,
Kun kuulivat sen kaiun kanteleista.
Se vieraan korvaan käy kuin tuulen tuiske,
Vaan meikäläisen niinkuin lemmen kuiske.

Kuink' onnen kohtalomme heittyivät,
Se johtotähtenämme aina säilyi;
Jos aiat usein usvaan peittyivät,
Se yltä usvan päivänämme päilyi.
Sen turvin koittaa vastaisuuden huomen,
Kuink' olkeneekin vielä onnet Suomen.

Se versonut on niinkuin vehmas puu,
Kuin tammi taaja, kohti-taiyahainen.
Mi voipi meillä olla turva muu,
Mi suoja suotuisampi, kilpi mainen,
Kuin vaalivainen varjos, suuri Suomi,
Sä vihrytlehvä, valkokukka tuomi!

Sua hengitämme ilmanammekin,
Sä verenämme, lämpönämme kuohut,
Sa tarmon meille tenhoot mielihin,
Sa urhouden tulta rintaan huohut,
Sua ilman, kuinka oiskaan voitu kestää
Ja vieraat viimat, surman eljet estää!

Sun nimes turvin, Suomi, synnyinmaa,
Läks urho muinoin kauas vainoteille,
Sai hurmehillaan hinnan suorittaa,
Mill' ostettiin tää maamme kallis meille;
Sun nimes turvin korvet kolkot kaatoi
Ja ihmisyyden viljamaaksi raatoi.

On nimi tuo siis luovuttamaton:
On kalleus, jot'ei voi myydä, ostaa.
Se henkeäkin kallihimpi on;
Se vilpin murjoo maahan, kunnan nostaa;
Se kaikki lahjoittaapi lapsillensa,
Vaan vuoroon kaikki vaatii uhriksensa.

Sen nimen suuren, nimen armahan,
Sen kunnioiksi iki-kukkiviksi,
Oi, lapset Suomen, äidin suotuisan,
Me antakaamme kaikki alttiiksi,
Oi, kaikki, kaikki: elon riemas retki
Ja kuolemankin kallis kaihon hetki!“

Cygnæus päätti. Illan päivä loi
Jo ruskohohtoansa lahden pintaan,
Ja ihmismieli kauneutta joi
Ja siemoi kaunokaipoisehen rintaan.
Hän seutuun viittoi, lausui: „Eikö kuolla
Voi vuoksi maan, mi hymyääpi tuolla!“

* * *

Tuo iltahetki on se huomenkoi,
Mi Suomen kansan nosti unten öistä.
Nyt aamuvirkeillään se askaroi
Ja kohtalonsa vartoo miehen töistä,
Ja synnyt syvät etsii onnellensa
Ja vastaisuuteen kiintää katsehensa.

Ja toivoo aikaa vielä armaampaa,
Kun valjennut on veljesliiton aamu,
Kun rakkauteen yhtynyt on maa,
Ja ruhjottu on riidan irvihaamu,
Ja silloin syntyy uusi „Laulu Suomen“ —
Oi, milloin, milloin koittanee se huomen!

A. V. F.

HELSINGFORS 1898.
AKTIEB. F. TILGMANN'S BOK- OCH STENTRYCKERI.
